

**Karol Gustaw Jonscher - Dziekan Wydziału Lekarskiego
Uniwersytetu Poznańskiego i Akademii Medycznej w Poznaniu
w latach 1934/1935, 1948/1949-1950/1951**

Lekarz pediatra. Urodził się 21 V 1889 r. w Łodzi w rodzinie Karola, znanego łódzkiego lekarza, i Marii z domu Weil. Studiował medycynę na uniwersytetach w Jenie, Monachium i Wrocławiu, gdzie w 1912 r. doktoryzował się. W tym samym roku zdał egzamin państwowy w Kijowie, uzyskując uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej w zaborze rosyjskim. W 1922 r. na podstawie rozprawy *Z kliniki duru brzuszego u dzieci* uzyskał w Warszawie stopień doktora habilitowanego, rok później został mianowany profesorem nadzwyczajnym, a w 1933 r. zwyczajnym.

W latach 1912-1913 pracował w laboratorium bakteriologicznym i zakładzie produkcji szczepionek dr. Stanisława Serkowskiego, a następnie w uniwersyteckich pracowniach serologicznych i mikrobiologicznych w Krakowie i Wiedniu. W latach 1913-1919 został asystentem profesora Józefa Brudzińskiego i kierownikiem pracowni chemiczno-bakteriologicznej w Szpitalu Dziecięcym im. Karola i Marii w Warszawie. Służył w wojsku podczas wojny polsko-bolszewickiej. W latach 1920-1922 pracował jako starszy asystent Kliniki Chorób Dziecięcych Uniwersytetu Warszawskiego. W 1922 r. zorganizował Klinikę Chorób Dzieci Uniwersytetu Poznańskiego i – początkowo jako zastępca profesora - został jej kierownikiem. W 1928 r. objął także stanowisko lekarza naczelnego oddziału dziecięcego szpitala Miejskiego w Poznaniu. Dzięki niemu na terenie Wielkopolski powstały liczne stacje opieki nad matką i dzieckiem, w których prowadzono bezpłatne rozdawnictwo mleka. Po wybuchu II wojny światowej pracował jako lekarz w Łodzi, Warszawie i Zakopanem.

W 1940 r. został aresztowany przez Niemców i wywieziony do obozu koncentracyjnego w Dachau, skąd po pół roku został zwolniony. Odtąd do końca okupacji ukrywał się wraz z rodziną w Warszawie. Po wyzwoleniu Poznania wrócił do pracy w swojej Klinice Chorób Dziecięcych UP, która pod jego kierunkiem wyspecjalizowała się w produkcji laboratoryjnej hydrazydu (leku przeciwgruźliczego). W latach 1934/1935, a także 1948/1949-1950/1951 był dziekanem Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego i Akademii Medycznej w Poznaniu. W latach 1935/1936-1937/1938 był prorektorem Uniwersytetu Poznańskiego.

Redagował „Nowiny Lekarskie” i pamiętniki zjazdów pediatrów, a także wchodził w skład komitetów redakcyjnych „Pediatrii Polskiej” i „Przeglądu Lekarskiego”. W okresie międzywojennym kierował Okręgiem Wielkopolskim Polskiego Czerwonego Krzyża. Należał do British Royal Academy of Science oraz Międzynarodowego Związku Towarzystw Przeciwgruźliczych, był członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Pediatrycznego i jego długoletnim prezesem, przewodniczył też Poznańskiemu Towarzystwu Lekarskiemu i Wydziałowi Lekarskiemu Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk. Był członkiem Polskiej Akademii Umiejętności, Kaliskiego Towarzystwa Lekarskiego, Rady Naukowej Instytutu Matki i Dziecka, Instytutu Balneologicznego w Poznaniu i Prezydium Wojewódzkiego Komitetu Obrońców Pokoju w Poznaniu. Ponadto był kuratorem Stowarzyszenia Polskiej Akademickiej Młodzieży Ewangelickiej.

Był autorem około 120 publikacji naukowych, w których poruszał problematykę chorób zakaźnych u dzieci. Napisał podręczniki: *Higiena i żywienie niemowląt* (Warszawa 1928), *Badanie, semiotyka i ważniejsze zasady leczenia w pediatrii* (Warszawa 1947), *Zarys pediatrii* (ze współpracownikami, Warszawa 1956). Odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz jugosłowiańskim Orderem św. Sawy.

Zmarł 30 VI 1955 r. w Poznaniu, został pochowany na Cmentarzu Junikowskim. Uważany za twórcę poznańskiej pediatrii, w 1973 r. został patronem Państwowego Szpitala Klinicznego (obecnie Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego) nr 5 Akademii Medycznej im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu.